

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.268/2022/4.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Bárándy és Társai Ügyvédi Iroda (jogi képviselő címe, ügyintéző: dr. Gábor László András ügyvéd) által képviselt **felperes** (felperes címe) felperesnek – a Rajkai és Takács Ügyvédi Iroda (jogi képviselő címe, ügyintéző: dr. Rajkai Balázs ügyvéd) által képviselt **alperes** (alperes címe) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei és egyéb követelés tárgyában indult perében a Fővárosi Törvényszék 21.M.70.563/2021/47. számú közbenső ítéletével szemben az alperes által 48. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

közbenső ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét helybenhagyja.

A felperes másodfokú perköltségét 50.000 (ötvenezer) forint + áfa összegben határozza meg.

A közbenső ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2022. szeptember 14. napján hozott 21.M.70.563/2021/47. számú közbenső ítéletével megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát.

[2] Az ítéleti tényállás szerint a felperes 2008. november 4-től állt közalkalmazotti jogviszonyban az alperessel egyetemi docens munkakörben, 2019. július 1-jével a jogviszony munkaviszonnyá alakult át. A felperes a munkáltató részére lakcímként a felperes címe 1 szám alatti címet jelentette be. 2020. szeptember 4-től új lakcímet létesített, életvitelszerűen már nem lakott a felperes címe 1 címen. Az új címét az alperesnél nem jelentette be, de a Magyar Posta Zrt.-nél az új lakcímeire vonatkozóan utánciklédési szolgáltatást vett igénybe, melynek tényét a felperes címe 1 lakás postaládáján is feltüntette.

[3] Intézetvezető intézetvezető a munkáltatói jogkör gyakorlója 2020. szeptember 14-én írásbeli indokolt felmondást bocsátott ki. A felmondás közlésére személyesen nem volt lehetőség, mert a felperes a megjelölt időpontban nem jelent meg. Ezt követően az alperes a felmondást 2020. szeptember 15-én tértivevény különszolgáltatású postai küldeményként postázta a felperes részére. A kézbesítést Kézbesítő postai kézbesítő végezte, aki a küldemény tértivevényére felvezette, hogy a kézbesítés 2020. szeptember 17-én felperes átvevő részére megtörtént. Az átvevő aláírása rovatban a postai kézbesítő a saját kézírásával rögzítette a felperes nevét.

[4] Az alperes a tértivevény alapján úgy tekintette, hogy 2020. szeptember 17-én a felmondás közölve lett a felperessel. 2020. október 5-én Intézetvezető írásban tájékoztatta a felperest arról, hogy az 55 nap felmondási időre tekintettel 2020. október 13-tól felmenti a munkavégzés alól. A felperes erre reagálva, 2020. október 5-én, 6-án és 8-án e-mailben tájékoztatta az alperest arról, hogy nem kapott felmondást és kérte a kézbesítés igazolását a tértivevény bemutatásával. Az alperes nem reagált a kérésre, majd 2020. október 9-ével kizárta a felperest a teljes egyetemi informatikai rendszerből. 2020. október 13-án munkatárs az alperes képviseletében e-mailben arról tájékoztatta a felperest, hogy közöltnek minősül a felmondás. Erre reagálva a felperes október 15-én írásban ismételt felhívta az alperes figyelmét arra, hogy a felmondás vele nem lett közölve, azt postai úton és egyéb más módon sem vette át, ezért az abban foglalt indokokat sem ismeri. Az alperes ezt követően 2020. november 12. napjával a társadalombiztosítási szerveknél kijelentette a felperest és ettől az időponttól munkabért sem fizetett számára.

[5] Az elsőfokú bíróság elsődlegesen az alperes per megszüntetése iránti kérelme tárgyában foglalt állást, kifejtve, hogy amennyiben a felperes a perbeli felmondást 2020. szeptember 17-én átvette volna, abban az esetben sem minősülne elkéssettnak a 2020. szeptember 19-én előterjesztett kereset. A keresetindításra nyitva álló határidőt anyagi jogszabály határozza meg, de amennyiben a határidő munkaszüneti napon jár le, abban az esetben a következő munkanapon a keresetlevél előterjeszthető. A 30 napos keresetindítási határidő 2020. október 17-én, vagyis szombati napon járt le, ezért a felperesnek a következő munkanapon, 2020. szeptember 19-én még határidőben volt lehetősége a kereset előterjesztésére.

[6] Az elsőfokú bíróság idő előttinek sem találta a keresetet. Ezzel kapcsolatban figyelembe vette, hogy az eredetileg előterjesztett keresetlevél az írásbeli felmondás jogellenességével kapcsolatos jogi érvelést tartalmazott. A felperesnek azonban jogszerűen

volt lehetősége a perfelvétel lezárását megelőzően az alperes ellenkérelmére tekintettel a jogi érvelését megváltoztatni. A felperes 2020. decemberi beadványában arra hivatkozott, hogy az alperes szabályszerű közlés hiányában 2020. november 12-én jogellenesen szüntette meg a munkaviszonyát azzal, hogy a társadalombiztosítási rendszerből kijelentette. Ez az igény a 2020. november 12-i időponthoz képest nem minősült időelőttinek.

[7] Az elsőfokú bíróság a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 22. § (3) bekezdés, 24. § (1), (2), (4) bekezdés és 25. § (5) bekezdése alapján az ügy érdemét illetően azt vizsgálta, hogy a 2020. szeptember 14-i keltezésű felmondás közölve lett-e a felperessel. Kifejtette, a jognyilatkozatot tevő felet, vagyis az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felmondás közlése szabályszerűen megtörtént.

[8] Személyes közlésre – a felperes távolmaradása miatt – nem került sor. A postai feladás ténye azonban nem volt elégséges a közlés bizonyítására. A felperes az új lakcímét nem jelentette be az alperesnek, de ennek nem volt jelentősége, mert a küldemény kézbesítése nem azért hiúsult meg, mert a felperes elköltözött. A postának ugyanis az utáncüldési szolgáltatási szerződés alapján a küldeményt akkor is az új, az adott időpontban érvényes címre kellett volna kézbesítenie, ha a lakóhely megváltozását a felperes a munkáltatójánál egyébként nem jelentette be. Ebből következően nem a felperes mulasztása miatt volt eredménytelen a kézbesítés.

[9] Megállapítható volt, hogy a posta kézbesítője nem a felperes által megadott címen kísérelte meg a kézbesítést. A felperesnek semmilyen ráhatása nem volt arra, hogy a postai alkalmazott a valóságnak megfelelően tölti-e ki a tértivevényt. Szabályszerű eljárás esetén az átvevő személy megfelelő igazolását követően, csak annak lehetett volna átadni a küldeményt, akinek az átvételi jogosultságához nem fér kétség. Ezért önmagában a posta által szabálytalanul kiállított tértivevény nem volt alkalmas a kézbesítés, azaz a közlés megtörténtének aggálytalan bizonyítására. A felmondás közlésének, vagyis tényleges átadásának igazolására csak olyan tértivevény lett volna alkalmas, amely a felperes vagy a helyettes átvételre jogosult személy aláírását tartalmazza és amin rajta van a személyazonosító okmány száma.

[10] A postai szolgáltató maga is ellentmondásosan ítélte meg a kézbesítés szabályos voltát, mert az érintettek részére eltérő tartalmú tájékoztatásokat adott ki. A kézbesítés körülményeit illetően a perben tanúként meghallgatott postai alkalmazottak – felettes, ügyintéző – a perben a korábbi álláspontjukat felülvizsgálva olyan nyilatkozatot tettek, hogy szabályszerűnek találták a kézbesítést, de ez a körülmény, figyelemmel arra, hogy csak közvetett információkkal rendelkeztek, nem igazolta a felperessel való közlést.

[11] A kézbesítés konkrét eseményeit illetően az elsőfokú bíróság Kézbesítő kézbesítő vallomását találta relevánsnak, aki elismerte, hogy a tértivevényt az átvevő nevében ő írta alá. Kézbesítő írásbeli jelentése és a tárgyaláson általa előadottak nem tudták hitelesen alátámasztani a felperesnek történt kézbesítés tényét, mert a tanú következtlenül,

bizonytalanul, önmagának is ellentmondóan nyilatkozott. A tanú az egyes eseményeket valószínűtlenül adta elő, vallomása során belezavarodott a kijelentéseibe és megközelítőleg sem tudott konkrét leírást adni arról, hogy kinek adta át a küldeményt. A tanú állítása szerint a VI. emeleten történt az irat kézbesítése egy olyan személy részére, akivel a folyosón találkozott és aki felperesnek adta ki magát. A kérdéses épületben azonban nincs VI. emelet, a felperes által bejelentett lakcím az V. emeleten volt. Ezen kívül az írásbeli jelentés szerint Kézbesítő nem végzett ügyfélazonosítást. A tárgyaláson ezzel ellentétesen nyilatkozott, amikor azt adta elő, hogy megkísérelte az átvevő személy azonosítását és igazolványszámot is rögzített. Ezt az állítást azonban cáfolta a posta megkeresésre adott válasza, mely szerint semmilyen okmány adata nem lett rögzítve a rendszerben.

[12] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság közbenső ítéletében megállapította, hogy az alperes nem tudta hitelt érdemlően bizonyítani a felmondás szabályos postai kézbesítését, illetve annak a felperessel történt tényleges közlését. Szabályszerűen közölt felmondás hiányában az alperes 2020. november 12-én jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát, amikor a munkaviszony megszüntetését a társadalombiztosítási szervek részére bejelentette.

Az alperes fellebbezése

[13] Az alperes az elsőfokú bíróság közbenső ítélete elleni fellebbezésében a közbenső ítélet mellett az elsőfokú eljárás folyamán hozott 21.M.71.431/2020/23. számú végzés felülbírálatát is kérte.

[14] Elsődlegesen a közbenső ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését, másodlagos kérelmében a közbenső ítélet megváltoztatásával a teljes kereseti kérelem elutasítását kérte. Harmadlagos fellebbezési kérelme a közbenső ítélet megváltoztatására és a jogellenesség megállapítása esetére jogkövetkezményként három havi végkielégítés címén 471.200 forint távolléti díj alapján történő marasztalásra, továbbá a kereset egyebekben történő elutasítására irányult. Az alperes negyedleges fellebbezési kérelmében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását kérte, első- és másodfokú perköltségigényt is érvényesített. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. § (3) bekezdés a), b), c) és d) pontjaiban jelölte meg.

[15] Az alperes a Pp. 154. § (2) bekezdése alapján az igazolási kérelemnek helyt adó végzés felülbírálatát kérte a Pp. 369. § (2) bekezdése alapján és a Pp. 379. §-a alkalmazásával az elsőfokú közbenső ítélet hatályon kívül helyezésével az eljárás megszüntetését a Pp. 240. § (1) bekezdés g) pontja alapján.

[16] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 150. § (1) bekezdése, 151. § (2) bekezdése megsértésével járt el, amikor az eljárást megszüntető határozatát hatályon kívül helyezte és a perfelvételi tárgyalás megismétlését rendelte el. A 2021. április 23-án tartott tárgyaláson (21.M.71.431/2020/18. számú jegyzőkönyv) az elsőfokú bíróság az új hatánap időpontjául 2021. május 26. napját, 13.00 órát tűzte ki. A kitűzött időpontot azonban a tárgyalási jegyzőkönyv tévesen tartalmazta, mert abban 13 óra 30 perc lett feltüntetve. Ez azonban az idézés szabályszerűségén nem változtatott. Ezt követően a bíróság a jegyzőkönyv felek részére történő megküldésekor rövid úton telefonon is tájékoztatta a felek képviselőit arról, hogy a kiküldött jegyzőkönyv elírást tartalmaz és a tárgyalás helyesen 2021. május 26-án 13.00 órakor lesz megtartva a „szóban kihirdetett idézéssel egyezően”. Erről a bíróság hivatalos feljegyzést is felvett. A felek nem kérték a jegyzőkönyv kijavítását, a tárgyalás időpontja tehát 13.00 órára volt kitűzve. Ebben az időpontban a felperes szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, ezért az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a Pp. 190. § (1) bekezdése alapján az eljárást megszüntette.

[17] Az elsőfokú bíróság az ezt követően előterjesztett felperesi beadványt nem a tartalma szerint értékelte. A felperes írásbeli nyilatkozata ugyanis nem minősült igazolási kérelemnek. Az nem volt alkalmas a mulasztás igazolására, a mulasztás kimentését megalapozó körülményeket nem tartalmazott, mivel abban a felperes a bíróság eljárásának a szabálytalanságára hivatkozott. A Pp. 115. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróságnak a felperesi beadványt az eljárást megszüntető végzés elleni fellebbezésnek kellett volna tekinteni és hiánypótlás érdekében visszaadni a felperes részére a Pp. 110. § (3) bekezdése alapján. Az alperes a bírósági gyakorlatra utalva hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 2.Mf.31.008/2022/7. számú ítéletére is.

[18] Fellebbezésében továbbra is hivatkozott a kereset elkésettségére és kérte az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezésével az eljárás megszüntetését a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja, és 176. § (1) bekezdés i) pontja alkalmazásával. Előadta, az elsőfokú bíróság irattellenesen rögzítette, hogy a keresetlevél előterjesztésére 2020. szeptember 19-én került sor. A felperes keresete nem 2020. szeptember 19-én, hanem 2020. október 19-én pontosan 17 óra 21 perckor elektronikus úton érkezett a bíróságra, vagyis a hivatali idő lejártát követően. A 4/2003. Polgári Jogegységi Határozat értelmében az anyagi jogi határidő abban az esetben tekinthető megtartottnak, amennyiben a határidő utolsó napján a munkaidő végéig a keresetlevél a bírósághoz megérkezik. Amennyiben el is fogadható a határidő utolsó napjaként a 2020. október 19. napja, a felperesnek abban az esetben is csak a hivatali idő végéig volt lehetősége a kereset előterjesztésére az Mt. 25. § (5) bekezdése alapján. Az Mt. 287. § (4) bekezdése nem volt alkalmazható, mivel az a papír alapú postára adásra és nem elektronikus kapcsolattartásra vonatkozik. Erre tekintettel, amennyiben igazoltnak minősül, hogy 2020. szeptember 17-én a felmondás közölve lett a felperessel, abban az esetben a 2020. október 19-én előterjesztett kereset elkésett.

[19] Az alperes vitatta az anyagi pervezetés jogszerűségét is. Álláspontja szerint a 21.M.71.431/2020/18. számú tárgyalási jegyzőkönyvben az elsőfokú bíróság helyes anyagi pervezetést adott arra vonatkozóan, hogy a terhére esik a felmondás szabályszerű közlése bizonyítása. Ezt követően 21.M.71.431/2020/34. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben az elsőfokú bíróság már tévesen azt rögzítette, hogy az alperesnek azt is igazolnia kell, hogy a felmondás ténylegesen közölve lett a felperessel. Ezzel kapcsolatban releváns, hogy az eredeti

tértivevényt, annak valódiságát, a kézbesítés szabályosságát a postai szolgáltató igazolta. Ez alapján a kézbesítés tényét az alperes bizonyította. Amennyiben a törtivevény valódiságát, a szolgáltató nyilatkozatát a felperes kétségbe vonta, az ő terhére esett az ezzel ellentétes állítások bizonyítása. Az elsőfokú bíróság azonban tévesen az alperes bizonyítási érdekkörében értékelte a bizonyítás eredménytelen voltát a Pp. 265. § (1) bekezdése megsértésével. Az okirati bizonyítékokkal szemben ugyanis a felperest terhelte „a kézbesítés meg nem történtének bizonyítása”, a bizonyítás elmaradását pedig a felperes terhére kellett volna értékelni.

[20] A Pp. 341. § (4) bekezdése alapján vitatta a közbenső ítélet meghozatalának indokoltságát is. Az alapbérrel kapcsolatban folyamatban lévő másik pertől (16.M.70.143/2020.) függetlenül a közbenső ítélet meghozatalára nem volt jogszerűen lehetőség, mivel nem lehetett egymástól elkülöníteni az érvényesített jog fennállása és a követelés összege kapcsán előterjesztett keresetet. Az elsőfokú bíróság a perfelvételt lezárta, ezért az alperest a jogalap fennállása esetén marasztalni kellett volna. A távolléti díjra vonatkozó adatok jelen perben rendelkezésre álltak, ezért nem lett volna akadálya annak, hogy a végkielégítés vonatkozásában a bíróság érdemben határozzon. A felperes nem igényelt állaskeresési járadékot és nem tett eleget a kárenyhítési kötelezettségének az új munkaviszonya létesítéséig. Emiatt az elmaradt munkabérrel, mint kárral kapcsolatos igényét el kell utasítani.

[21] A közbenső ítélet amiatt is jogsértő, mert a munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményei egyes kérdéseiről szóló 6/2016. (XI.28.) KMK vélemény (a továbbiakban: KMK vélemény) 4. pontja értelmében a munkaügyi perben eljáró bíróság az ítélet rendelkező részében nem állapíthatja meg a munkaviszony megszüntetésének a jogellenességét. A jogellenességhez kapcsolódóan ugyanis minden esetben előterjeszthető marasztalási igény, amit a felperes jelen perben előterjesztett.

[22] Az alperes fenntartotta azon előadását, hogy a felmondás szabályszerű közlése megállapítható volt a perbeli bizonyítékok alapján. 2020 szeptemberében a járványhelyzetre tekintettel nem kellett a törtivevényt az átvevőnek aláírnia, elegendő volt, ha a postai kézbesítő az átadás tényét maga igazolja. A személyi igazolvány számának rögzítése sem volt szükséges, ilyen rovat a törtivevényen nem is volt. Tekintettel arra, hogy a felmondás nem hivatalos iratként került kézbesítésre, nem volt előírás arra, hogy a személyi igazolvány számát a kézbesítő a postai nyilvántartásban rögzítse. Mindezek alapján a felmondás kézbesítésére szabályosan került sor az Mt. 24. § (1) és (4) bekezdései értelmében. Az okirati bizonyítással szemben a felperest terhelte a további bizonyítás, amennyiben ezt vitatta.

[23] Az alperes a bizonyítékok mérlegelésének felülbírálatát is kérte. Amennyiben Kézbesítő tanú tett is ellentmondásos kijelentéseket, a vallomása ellentmondásoktól mentes részeit figyelembe lehetett venni az ügy releváns körülményeinek megállapítása körében. A tanú egyértelműen nyilatkozott arra, hogy annak a személynek adta át a küldeményt, akinek az akkor hatályos kézbesítési szabályok szerint átadhatta. Abban következetes volt a vallomása, hogy a küldeményt a címhelyen, a társasház területén, magát a címzettnek valló

személynek átadta. Az akkori szabályok szerint szóbeli nyilatkozat alapján szabályszerűen állapította meg az átvevő jogosultságát, további személyazonosítási kötelezettség nem terhelte. A tanúvallomás egyértelműen alátámasztotta, hogy a tértivevény tartalma nem volt hamis vagy hamisított és a kézbesítő átadta a küldeményt a címzettnek. A kézbesítő tanúvallomásának bizonytalansága ugyanakkor nem ad alapot a szabálytalan kézbesítés megállapítására.

[24] Az utáncüldési szolgáltatást illetően azt hangsúlyozta, hogy a postaládákön általában nem szokott szerepelni utáncüldésre utaló megjegyzés. Az utáncüldési szolgáltatás esetén az eredeti címre nem is történhet kézbesítés, azt a posta a belső rendszerében irányítja át a megrendelő igényei szerint az új kézbesítési címre. A felperes a perbeli nyilatkozataival nem tudta alátámasztani, hogy a maga részéről igyekezett mindent megtenni a másik címen való kézbesítés érdekében.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[25] A felperes fellebbezésében a közbenső ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben történő marasztalását kérte.

[26] Érvelése szerint az alperes valamennyi fellebbezési kérelme alaptalan. Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatva, helyes következtetéseket levonva, minden lényeges kérdést érintve megalapozott döntést hozott a munkaviszony megszüntetése jogellenessége kérdésében.

[27] A 2021. május 26-i tárgyalást követő igazolási kérelem tárgyában az elsőfokú bíróság helyesen járt el. A 2021. április 23-i tárgyaláson 13.30 órát közölt a felekkel, a felperes és jogi képviselője is ezt jegyezte fel a naptárába. Ezután a bíróság nem értesítette sem a felperest, sem jogi képviselőjét telefonon, hogy a szóban közölt időpont helyett korábban, 13.00 órakor kezdődik a tárgyalás. Ezért a bíróság tévedése okozta azt, hogy a felperes elmulasztotta a tárgyalást, illetve késve érkezett. A felperes és jogi képviselője önhibáján kívül mulasztotta el a tárgyalást. A jegyzőkönyvben rögzített időpontban 13 óra 30 perckor megjelentek a bíróságon, ekkorra azonban az elsőfokú bíróság – helytelenül – megszüntette a pert. A felperesi igazolási kérelem alapján azonban a saját eljárási hibáját korrigálva rendelkezett az eljárás folytatásáról.

[28] Az alperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott a keresetlevél elkészítségére is. Ezzel összefüggésben is helytállóan fejtette ki jogi álláspontját az elsőfokú bíróság a közbenső határozatában és nem volt jelentősége, hogy tévesen jelölte meg a keresetlevél előterjesztésének az időpontját. Ez ugyanis érdemben nem változtatott a jogi következtetések helyességén. A felmondásról történt tudomásszerzését követően 30 napon belül 2020. október 19-én előterjesztette a keresetét, függetlenül attól, hogy kézbesítés hiányában még nem

ismerte a felmondás indokait. Az eljárás folyamán módosította jogi érvelését azzal, hogy a munkaviszony megszüntetéseként írásbeli felmondás hiányában a 2020. november 12. napját jelölte meg, amikor az alperes egyoldalúan teljességgel felszámolta a felek közötti munkaviszonyt, a munkavégzést ellehetetlenítette. Az alperes az Mt. 6. §-ában meghatározott együttműködési kötelezettség megsértésével többszöri kérése ellenére sem küldte meg számára a felmondást, holott egyértelműen bejelentette, hogy az iratot nem kapta meg.

[29] Az elsőfokú bíróság részletes bizonyítást folytatott le, az okiratokat és a tanúvallomásokat helyesen értékelte a kézbesítés szabályszerűsége körében is. Önmagban az a tény, hogy a felmondás postai feladása megtörtént, még nem igazolta annak a címzettrel való közlését, a kézbesítés tényleges és szabályszerű voltát. Ezzel ellentétben a kézbesítés szabálytalansága nyert bizonyítást. Az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte, hogy Kézbesítő tanúvallomása ellentmondásos, bizonytalan és zavaros volt. Az utánküldési szolgáltatásra tekintettel a posta meg sem kísérelhetette volna a felperes címel címen a kézbesítést. Ha mégis megkísérelte, abban az esetben a „címezett ismeretlen” jelzéssel kellett volna visszazáraztatni a küldeményt az alperesnek. Az utánküldési szolgáltatásra vonatkozó megállapodás tényét bizonyította, mivel a Magyar Posta Zrt. által kiállított igazolás szerint 2020. január 1-je és december 31. között érvényben volt a megállapodás. A konkrét postai kézbesítő más alkalommal is szabálytalanul járt el. A perbeli esetben szabálytalanul maga írta alá a tértivevényt, a levelet nem megfelelően kezelte, nem azonosította azt a személyt, akinek állítása szerint átadta a levelet. Kétséges, hogy bármilyen kézbesítési kísérlet történt és mindezekről a posta utóbb ellentmondásos nyilatkozatokat tett. A felmondás közlésének ténye tehát az Mt. 24. § (4) bekezdése ellenére nem nyert bizonyítást az elsőfokú eljárásban, ebből következően az alperes jogellenesen szüntette meg a munkaviszonyt.

[30] Az elsőfokú bíróság az anyagi pervezetés körében is helyesen járt el és jogszerűen hozott közbenső határozatot a jogalap kérdésében, amit egyébként az alperes sem vitatott a tárgyaláson. Az összecszerűséggel kapcsolatos alperesi fellebbezés pedig nem értelmezhető, hiszen az elsőfokú bíróság csak a jogalapról határozott.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[31] Az alperes fellebbezése alaptalan.

[32] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg, a felperesi igazolási kérelem és a jogviszony megszüntetésének jogellenessége kérdésében hozott döntésével egyetértett a másodfokú bíróság.

[33] A másodfokú bíróság a Pp. 369. § (2) bekezdése és a 154.§ (2) bekezdése alapján bírálta felül az elsőfokú bíróság 21.M.71.43/2020/23. sorszámu, a felperes igazolási kérelmének helyt adó végzését.

[34] A Pp. 150. § (1) bekezdése értelmében, ha a fél vagy képviselője valamely határnapon önhibáján kívül nem jelent meg, a mulasztás következményei igazolással orvosolhatók. A Pp. 151. § (2) bekezdése szerint az igazolási kérelemben elő kell adni a mulasztás okát és azokat a körülményeket, amelyek a mulasztás vétlenségét valószínűvé teszik. E törvényi követelményre figyelemmel a 2021. május 26. napján 13.00 órakor megtartott tárgyalásról a felperes és jogi képviselője távolmaradásával kapcsolatban a 2021. május 26. napján érkezett felperesi beadvány elnevezése és tartalma alapján is igazolási kérelemnek minősült, mivel az alkalmas volt a tárgyalás elmulasztásával kapcsolatos felperesi vétklen mulasztás körülményeinek az alátámasztására.

[35] Peradat, hogy a 2021. április 23-án tartott tárgyalásról készült jegyzőkönyv szerint (21.M.71.431/2020/18. számú jegyzőkönyv) az elsőfokú bíróság az új határnap időpontját 2021. május 26-án 13 óra 30 percben határozta meg. Erre az időpontra szóban idézte a tárgyaláson jelenlévő felperest, illetve a jogi képviselőket, amelyre jogszerűen volt lehetősége a Pp. 133 § (3) bekezdése alapján. Ezt követően a 21.M.71.431/2020/19. sorszámon felvett hivatalos feljegyzés szerint az elsőfokú bíróság 2021. május 13-án telefonon értesítette mindkét fél jogi képviselőjét arról, hogy a jegyzőkönyvben tévesen lett rögzítve a tárgyalás kezdő időpontja és az helyesen 13 óra 30 perc helyett 13.00 óra. Az elsőfokú bíróság ezen eljárása azonban nem felelt meg a Pp. rendelkezéseinek. A telefonon, tehát rövid úton történő idézésre csak a Pp. 133. § (3) bekezdés második fordulata esetében lett volna jogszerűen lehetőség, vagyis sürgős esetben. Ennek a törvényi feltételei azonban nem álltak fenn, hiszen a bíróság 2021. május 13-án észlelte az elírást és az új határnap 2021. május 26. napja volt, vagyis lett volna lehetőség a 18. sorszámú jegyzőkönyv kijavításával, szabályos írásbeli idézésre az elektronikus kapcsolattartás szabályai szerint. Az irányadó eljárás szabályok értelmében az elsőfokú bíróságnak a Pp. 161. § (2) bekezdése és a Pp. 352. § (1) bekezdése alkalmazásával hivatalból intézkednie kellett volna a 18. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv kijavításáról és a kijavított jegyzőkönyv felekkel történő közléséről. A felperes tehát nem mulasztott, amikor a jegyzőkönyv kijavítása iránti kérelmet nem terjesztett elő, mert ez az elsőfokú bíróság kötelezettsége volt.

[36] A tárgyalást követően a felperes a mulasztásának vétlenségét arra hivatkozva állította, hogy a 13 óra 30 perces tárgyalási időpontról volt tudomása a jegyzőkönyv alapján és erre figyelemmel kérte a szükséges eljárási intézkedések megtételét. A fentiek miatt a mulasztás az elsőfokú bíróság hibájával volt összefüggésben, a 2021. május 26-i tárgyaláson az eljárás megszüntetésének nem volt helye, ezért az elsőfokú bíróság az igazolási kérelemnek megalapozottan adott helyt. Mindezek alapján az ítéltábla nem látott lehetőséget a Pp. 240.§ (1) bekezdés g) pontja alapján - a Pp. 379. §-a alkalmazásával - a közbenső ítélet hatályon kívül helyezésével az eljárás megszüntetésére. A fellebbezésben megjelölt 2.Mf.31.008/2022/7. számú ítéletben kifejtettek alapján sem lehetett eltérő következtetésre jutni, mivel az adott ügyben az elsőfokú bíróság tájékoztatása alapján megállapítható volt a fél vétklen mulasztása.

[37] Az alperes fellebbezésében az eljárás megszüntetését a 30 napos keresetindítási határidő elmulasztása okán is kérte. Ezzel kapcsolatban a másodfokú bíróság a következő jogszabályi rendelkezéseket vette figyelembe, kiegészítve az elsőfokú bíróság által kifejtett jogi indokolást. Az Mt. 287.§ (1) bekezdésében meghatározott 30 napos keresetindítási határidő abban az esetben irányadó, amennyiben a keresettel támadott felmondás az Mt. 24.§-ának megfelelő módon közölve lett a címzettrel. Az Mt. 24. § (1) bekezdése szerint az írásbeli jognyilatkozat akkor tekinthető közöltnek, ha azt a címzettnek vagy az átvételre jogosult más személynek átadják. A (4) bekezdés rendelkezik arról, hogy vita esetén a jognyilatkozatot tevő felet terheli annak bizonyítása, hogy a közlés szabályszerűen megtörtént. Az Mt. 22.§ (5) bekezdése szerint a munkáltató az egyoldalú jognyilatkozatát az e törvényben meghatározott esetben köteles írásban indokolni, továbbá az igény érvényesítésének módjáról, és ha az elévülési időnél rövidebb, annak határidejéről a munkavállalót ki kell oktatni. A határidőről való kioktatás elmulasztása esetén hat hónap elteltével az igény nem érvényesíthető.

[38] A hivatkozott jogszabályi rendelkezésekből következően szabályszerűen közölt, jogorvoslati kioktatást tartalmazó írásbeli felmondás hiányában, a felperesnek a jogviszony felszámolására irányuló munkáltatói magatartástól számítottan hat hónapon belül kellett előterjesztenie a jogellenesség jogkövetkezményeivel kapcsolatos keresetét. Az írásbeli felmondás közlésével kapcsolatos megállapítások tehát kihatottak a keresetlevél elkészítésének értékelésére is, ezért a másodfokú bíróság az alperesi felmondás közlésével kapcsolatos körülményeket erre is figyelemmel vizsgálta.

[39] Peradat, hogy az alperes a felmondást tértivevény külföldszolgáltatású küldeményként adta postára. Ezért a kézbesítés szabályszerűségének elbírálása körében nem lehetett figyelmen kívül hagyni a postai kézbesítésre vonatkozó jogszabályokat, melyekre az elsőfokú bíróság határozatában nem tért ki. A másodfokú bíróság ezért a következők szerint egészítette ki a jogi indokolást.

[40] A postai szolgáltatásokról szóló 2012. évi CLIX. törvény (a továbbiakban: Postatv.) 41. § (1) bekezdése szerint a postai szolgáltató a postai küldeményt a címként megjelölt, vagy a Kormány által rendeletben meghatározott esetekben attól eltérő helyen kézbesíti. A (3) bekezdés szerint a könyvelt postai küldeményt a címzettnek, vagy a Kormány által rendeletben meghatározott egyéb jogosult átvevőnek történő személyes átadással kell kézbesíteni. A (6) bekezdés alapján a postai szolgáltató és a címzett megállapodhat abban, hogy a címzett részére érkező postai küldeményeket ne a küldeményben megjelölt címen, hanem más címen (különösen utánküldési címen, postafiókon vagy más kézbesítési ponton) kézbesítse.

[41] A postai szolgáltatások nyújtásának és a hivatalos iratokkal kapcsolatos postai szolgáltatás részletes szabályairól, valamint a postai szolgáltatók általános szerződési feltételeiről és a postai szolgáltatásból kizárt vagy feltételesen szállítható küldeményekről szóló 335/2012. (XII. 4.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm.rendelet) 2020. szeptember 17-én hatályos 9. § (3) bekezdése értelmében a postai küldeményt a címzéstől eltérő helyen kell kézbesíteni, amennyiben a címzett a postai szolgáltatóval olyan tartalmú szerződésben állapodik meg, mely a részére érkező küldemény kézbesítését a címtől eltérő helyen

biztosítja. A 21. § (1) bekezdése rendelkezett arról, hogy a címhelyen történő kézbesítéskor - közvetett kézbesítés kivételével - az átvételi jogosultság jogcíméről tett szóbeli nyilatkozattal a jogcím igazoltnak tekintendő. Amennyiben a szóbeli nyilatkozat alapján az átvételi jogosultság jogcíme kétséges, a postai szolgáltató kérheti a jogcím fennállásának további igazolását. A 32/A. § b) pontja pedig azt tartalmazta, hogy a posta szolgáltató egészségügyi válsághelyzet esetén a 21-22. §-ban foglaltaktól eltérően a tértivevény többlétszolgáltatással feladott levélküldeményt a címhelyen és a kézbesítési ponton is személyes kapcsolatfelvételt követően kézbesíti, az átvevővel az annak azonosításához szükséges adatokat lehetőség szerint legalább 1,5 m távolságot tartva egyeztetni, és az átvevő nevét, valamint, ha szükséges, az átvevő személyazonosság igazolására alkalmas okmányának típusát és számát maga rögzíti a kézbesítés tényének egyidejű rögzítése mellett úgy, hogy aláírást az átvevőtől nem vesz fel.

[42] Az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás annyiban szorul pontosításra, hogy az alperes a felmondást a felperes által bejelentett felperes címel címre küldte meg. A felperes 2020. évre utánküldési szerződési szolgáltatással rendelkezett a Magyar Posta Zrt-nél és az erre vonatkozó okirati bizonyítékot az elsőfokú eljárás során becsatolta (33. sorszámú irat). A fenti rendelkezésből következően a postai szolgáltatónak - a feladó címzése ellenére - nem a felperes címel címen kellett a kézbesítést megkísérelni, hanem a felperes által megadott postai utánküldési szerződésben megjelölt címen. E körülmény okán nem volt jelentősége annak, hogy a felperes – bár erre köteles lett volna - nem jelentette be az alperesnél a lakcíme megváltozását. A felmondás postai kézbesítése tehát alapvetően amiatt nem volt szabályszerű, mert azt a posta nem az általa külön megállapodásban vállalt címen kísérelte meg kézbesíteni.

[43] A fentiek ellenére az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást arról, hogy az alperes az Mt. 24. § (4) bekezdése alapján a perben bizonyíthatta, a küldeményt a felperes vette át, vagyis a felmondás közlése megtörtént. A bizonyítási érdek fennállását, a bizonyítottság elmaradása következményeinek értékelését az alperes alaptalanul vitatta a fellebbezésében.

[44] A Postatv. 41. § (11) bekezdés a) pontja szerint amennyiben az aláírás képének rögzítése és az azt is tartalmazó elektronikus dokumentum létrehozása megfelel a Korm.rendeletben, illetve az egyetemes postai szolgáltatás keretében feladott küldemények esetén az Egyetemes Postai Közszolgáltatás Szerződésben meghatározott eszköz- és rendszerkövetelményeknek, akkor az aláírást rögzítő egyéb technikai eszközzel felvett aláírás képét is tartalmazó elektronikus dokumentum ellenkező bizonyításig teljes bizonyítékul szolgál arra, hogy a könyvelt levélküldemény vagy hivatalos irat kézbesítése során a küldeményt a jogosult átvevő átvette. Mivel a perbeli időszakban a Korm.rendelet 32/A. § b) pontja alapján a kézbesítőnek az átvevőtől aláírást nem kellett felvennie, illetve a konkrét esetben nem az átvevő, hanem a kézbesítő aláírása szerepelt a tértivevényen, ezen speciális, a bizonyítást az átvevőre hárító szabály nem volt alkalmazható.

[45] Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság anyagi pervezetése helytálló volt, amikor a 18. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvbe foglaltakat azzal egészítette ki a 34.

sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben, hogy a postai kézbesítés szabálytalansága esetén az alperes bizonyítási érdeke a közlés, vagyis a kézbesítés tényleges megtörténtének igazolása.

[46] Az elsőfokú bíróság az e körben lefolytatott bizonyítás eredményét is helyesen, a Pp. 279.§ (1) bekezdésének megsértése nélkül értékelte. Kézbesítő tanúvallomása és a posta részére készített jelentés alapján megalapozottan állapította meg, hogy a kézbesítő a felperes címe1. címhelyen helyettesként járt el, a címzettet nem ismerte, a küldeményt úgy adta át az őt megszólító személynek, hogy az illető személyazonosságát - a perbeli időszakban irányadó előírás ellenére - nem ellenőrizte. A személyes aláírás hiánya nem minősült szabálytalannak, azonban a fenti hiányosságok okán az ilyen körülmények között kiállított tértivevény nem bizonyította, hogy a felmondási iratot a felperes vette át.

[47] A felmondás szabályszerű közlése hiányában az alperes a keresetlevél elkészítésére hivatkozva alaptalanul kérte fellebbezésében a közbenső ítélet hatályon kívül helyezésével az eljárás megszüntetését.

[48] Annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság a határozata indokolásában tévesen jelölte meg a keresetlevél előterjesztésének időpontját, helyesen foglalt állást arról, hogy az nem minősült elkésztetnek, továbbá időelőttinek sem. Az erre vonatkozó jogi indokolást azonban pontosítani volt szükséges a következők szerint.

[49] A felperes 2020. október 19-én előterjesztette a keresetét, amelyben egyértelműen megjelölte, hogy az alperes nem közölt vele felmondást, de a munkáltatói jogkör gyakorlója 2020. október 5-i leveléből tudomást szerzett a munkaviszonya megszüntetéséről. A jogi érvelés megváltoztatására jogszerűen volt lehetőség, ennek körében módosította az érvelését a felperes úgy, hogy a 2020. november 12-i alperesi magatartást kérte a munkaviszony jogellenes megszüntetéseként értékelni. A felmondás közlése hiányában – a fentebb részletezett jogszabályi hivatkozásra tekintettel - a hat hónapos keresetindítási határidő volt irányadó, melynek elmulasztása, illetve a kérelem időelőtti volta nem volt megállapítható. Ezért nem volt helye a Pp. 240. § (1) bekezdése és a Pp. 176. § (1) bekezdés i) pontja alapján az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezésével az eljárás megszüntetésének.

[50] A Pp. 341. § (4) bekezdése értelmében, ha a keresettel érvényesített jog fennállása és az ennek alapján a felperest megillető követelés összege vagy mennyisége tekintetében a vita elkülöníthető, a bíróság a jog fennállását közbenső ítélettel előzetesen is megállapíthatja.

[51] Az elsőfokú bíróságnak ez alapján lehetősége volt az erre történt figyelmeztetését követően a perfelvétel lezárása után közbenső ítéletben dönten a követelés jogalapját illetően. A KMK vélemény 4. pontja szerint a munkavállaló a munkaviszony

jogellenes megszüntetésével kapcsolatos perben nem terjeszthet elő megállapításra irányuló keresetet. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a bíróság a munkaügyi perben ne hozhatna közbenső ítéletet a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogalapja kérdésében, hiszen ennek elbírálása elkülöníthető a jogkövetkezmények vizsgálatától. A munkaviszony jogellenes megszüntetésére vonatkozó ítéleti megállapítás mellőzésével kapcsolatos követelmény pedig a közbenső ítélet, vagyis a jogalapra vonatkozó döntés rendelkező része vonatkozásában nyilvánvalóan nem alkalmazható. Az elsőfokú bíróság kizárólag a jogalap kérdésében döntött, ezért a Pp. 369.§-ára figyelemmel a másodfokú bíróság felülbírálati jogköre is kizárólag erre terjedt ki. Az összecszerű kérdések érdemi értékelésére jelen fellebbezési eljárásban nem volt lehetőség.

[52] A fentiekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét a Pp. 383. § (1), (2) és (4) bekezdése alkalmazásával, a jogi indokolás kiegészítésével helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[53] Az alperes fellebbezése alaptalan volt, ezért a jelen másodfokú eljárás során felmerült felperesi perköltség megtérítésére az alperes köteles a Pp. 83.§-a értelmében. A másodfokú bíróság a felperes perköltségét a Pp. 383.§ (5) bekezdése értelmében csupán megállapította, annak viseléséről az elsőfokú bíróság dönt.

Budapest, 2023. február 9.

dr. Orosz Andrea s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

...